

294

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 1 września 1964 r.

w sprawie zaniechania ustalania zobowiązań podatkowych w zakresie podatku gruntowego i podatku dochodowego.

Na podstawie art. 3 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. z 1950 r. Nr 49, poz. 452, z 1959 r. Nr 11, poz. 61, z 1960 r. Nr 51, poz. 300 i z 1961 r. Nr 33, poz. 166) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zarządza się zaniechanie ustalania zobowiązań podatkowych w zakresie:

- 1) podatku gruntowego przez niedoliczanie do podstawy opodatkowania gospodarstwa rolnego przychodów z hodowli ryb w stawach (wodach zamkniętych), osiąganych:
 - a) z hodowli zaprowadzonych w latach do 1964 r. włącznie — przez okres 3 lat, tj. do roku podatkowego 1967 włącznie,

- b) z nowo zaprowadzonych hodowli w latach 1965—1969 — przez okres 5 lat, licząc od roku zaprowadzenia hodowli;

- 2) podatku dochodowego od dochodów, osiąganych ze sprzedaży raków, pochodzących z dokonywanego przez podatnika połowu na wodach zamkniętych i otwartych, a nie przerobionych sposobem przemysłowym, o ile sprzedaż dokonywana jest bez utrzymywania w tym celu stałych miejsc sprzedaży.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i stosuje się przy wymiarze zobowiązań podatkowych, poczynając od roku podatkowego 1965.

Minister Finansów: w z. J. Trendota

295

ZARZĄDZENIE MINISTRA HANDLU ZAGRANICZNEGO

z dnia 3 września 1964 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie zwolnień od należności celnych przedmiotów i towarów przywożonych z zagranicy lub wywożonych za granicę w obrocie pozaplanowym.

Na podstawie art. 15 ust. 4 ustawy z dnia 14 lipca 1961 r. — Prawo celne (Dz. U. Nr 33, poz. 166) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Handlu Zagranicznego z dnia 11 kwietnia 1959 r. w sprawie zwolnień od należności celnych przedmiotów i towarów przywożonych z zagranicy lub wywożonych za granicę w obrocie pozaplanowym (Monitor Polski z 1959 r. Nr 41, poz. 190 i z 1961 r. Nr 15, poz. 79) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w § 19 w zdaniu końcowym dodaje się wyrazy:
„a w odniesieniu do przywożonego samochodu ponadto zaświadczenie zagranicznego urzędu PRL stwierdzające, że mógł on być nabyty — z zachowaniem przepisów dewizowych — za zagraniczne środki płatnicze przydzielone osobie przesiedlającej się w związku z jej pobytem za granicą lub uzyskane przez tę osobę — zależnie od celu jej pobytu za granicą — tytułem wynagrodzenia za stosunek pracy, z umowy o dzieło lub z umowy zlecenia albo z tytułu stypendium.”,

- 2) w § 23 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Zwolnienia określone w §§ 17, 18, 19 i 21 nie mogą objąć więcej samochodów niż jeden na jedną rodzinę przebywającą razem za granicą i prowadzącą tam wspólne gospodarstwo domowe, przy czym przysługuje ono tylko wówczas, gdy nikt z tej rodziny w ciągu 5 lat przed dniem przywozu samochodu do Polski nie uzyskał z jakiegokolwiek tytułu choćby częściowego zwolnienia innego samochodu od należności celnych przywozowych. Zwolnienie następuje pod warunkiem, że samochód nie będzie odstępowany innym osobom w ciągu trzech lat od dnia odprawy celnej”.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Handlu Zagranicznego: W. Trąmpczyński

296

PISMO OKÓLNE Nr 53 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 25 lipca 1964 r.

w sprawie organizowania okolicznościowych imprez artystycznych w zakładach pracy.

W celu ujednolicenia trybu postępowania przy organizowaniu okolicznościowych imprez artystycznych w zakładach pracy oraz regulowaniu należności dla wykonawców ustala się, co następuje:

1. Zakłady pracy (urzędy, instytucje i przedsiębiorstwa państwowe) przy organizowaniu imprez artystycznych związanych z okolicznościowymi akademiami lub innymi uroczystościami urządzanymi dla pracowników mogą korzystać

z usług artystycznych zawodowych artystów jedynie za pośrednictwem państwowych przedsiębiorstw (agencji) imprez estradowych, instytucji artystycznych bądź spółdzielni usług artystycznych.

2. Jeżeli organizatorem imprezy (widowiska) jest przedsiębiorstwo imprez estradowych, instytucja artystyczna (teatr, filharmonia itp.) lub spółdzielnia usług artystycznych — zakład pracy zamawiający imprezę (występy artystów) przekazuje organizatorom imprezy wymienionym w ust. 1 zgodnie z obowiązującymi przepisami należność za całość świadczonych usług artystycznych w wysokości ustalonej w umowie. Wyплаты wynagrodzeń poszczególnym wykonawcom dokonuje organizator imprezy na podstawie listy załączonej do umowy zawartej z zakładem pracy zamawiającym imprezę.

3. Wynagrodzenia za usługi artystyczne świadczone przez zawodowych artystów za pośrednictwem przedsię-

biorstw imprez estradowych, instytucji artystycznych bądź spółdzielni usług artystycznych nie mogą przekraczać stawek określonych w zarządzeniu nr 63 Ministra Kultury i Sztuki z dnia 30 czerwca 1964 r. w sprawie wynagrodzeń za usługi artystyczne, organizacyjne i techniczne przy umowach o dzieło lub umowach zlecenia (Dz. Urz. Min. Kultury i Sztuki z 1964 r. Nr 6, poz. 50).

4. Niezastosowanie się do postanowień pisma okólnego traktowane będzie jako naruszenie przepisów w zakresie dyscypliny finansowej.

5. Zaleca się centralnym organom spółdzielczym i organizacjom społecznym wydanie poleceń zobowiązujących podległe jednostki organizacyjne do zastosowania zasad określonych w piśmie okólnym.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

297

OKÓLNİK MINISTRA FINANSÓW

z dnia 14 sierpnia 1964 r.

w sprawie dokonywania oceny przydatności rzeczowych składników majątkowych w toku ich inwentaryzacji.

W związku z przepisami § 2 uchwały nr 3 Rady Ministrów z dnia 8 stycznia 1964 r. w sprawie upłynnienia zbędnych i nadmiernych zapasów niektórych przedmiotów (Monitor Polski Nr 5, poz. 22), jak również w nawiązaniu do przepisów §§ 33, 39, 43, 46 i 77 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 4 grudnia 1959 r. w sprawie podstawowych zasad prowadzenia księgowości, inwentaryzacji, sporządzania sprawozdań finansowych oraz przechowywania dowodów księgowych przez jednostki gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski z 1959 r. Nr 102, poz. 546 oraz z 1961 r. Nr 26, poz. 128 i Nr 72, poz. 304) — Ministerstwo Finansów wyjaśnia, co następuje:

1. W toku inwentaryzacji rzeczowych składników majątkowych jednostek gospodarki uspołecznionej należy również dokonać oceny przydatności tych składników, polegającej w szczególności na:

- 1) ustaleniu i wydzieleniu na osobnych arkuszach (kartach) spisów z natury lub na arkuszach zbiorczych spisów z natury bądź w innych zestawieniach:
 - a) inwestycji rozpoczętych, które zostały wstrzymane, oraz maszyn i urządzeń inwestycyjnych nie oddanych w przepisanych terminach do montażu bądź eksploatacji,
 - b) środków trwałych zbędnych oraz trwale nieczynnych,
 - c) zapasów materiałów eksploatacyjnych i inwestycyjnych, półfabrykatów i wyrobów gotowych zbędnych, nadmiernych, niepełnowartościowych i nietypowych,
 - d) zapasów produkcji nie zakończonej, zakwalifikowanych jako braki naprawialne oraz dotyczących produkcji wstrzymanej lub zaniechanej;

ocena gospodarczej przydatności rzeczowych składników majątkowych, o której mowa wyżej, powinna nastąpić — w zależności od rodzaju składników — w to-

ku spisu bądź też w drodze analizy danych ewidencji tych składników;

2) wycenienie — według aktualnej wartości — tych zapasów wymienionych w pkt 1 lit. c) i d), których wartość uległa zmniejszeniu wskutek zepsucia lub zniszczenia bądź zmalała z innych przyczyn; powstałe różnice odpisuje się według ogólnych zasad, obowiązujących w zakresie odpisywania różnic inwentaryzacyjnych.

2. Łączne wyniki oceny przydatności zinwentaryzowanych zapasów należy ująć w sprawozdaniu komisji inwentaryzacyjnej. W szczególności należy w sprawozdaniu:

- 1) omówić przyczyny, z powodu których wartość poszczególnych składników zapasów uległa zmniejszeniu, ustalić, czy osiągnięto postęp w stosunku do stanu stwierdzonego podczas poprzedniej inwentaryzacji, jak również przedstawić wnioski dotyczące odpisania różnicy z tytułu utraconej wartości;
- 2) wykazać wartość zapasów wyodrębnionych według kryteriów określonych w ust. 1 pkt 1.

3. Ustalone podczas inwentaryzacji dane, dotyczące przydatności rzeczowych składników majątkowych, należy przekazać poszczególnym komórkom organizacyjnym jednostki gospodarki uspołecznionej w celu podjęcia przez nie odpowiednich kroków.

4. Wyjaśnienia zawarte w niniejszym okólniku dotyczą odpowiednio również przedsiębiorstw stosujących inwentaryzację ciągłą zapasów zgodnie z przepisami instrukcji Ministra Finansów z dnia 30 listopada 1954 r. w sprawie przeprowadzania inwentaryzacji ciągłej zapasów materiałowych, półfabrykatów i wyrobów gotowych (Monitor Polski z 1954 r. Nr 120, poz. 1707, z 1957 r. Nr 6, poz. 50 i z 1964 r. Nr 16, poz. 74).

Minister Finansów: w z. J. Trendota